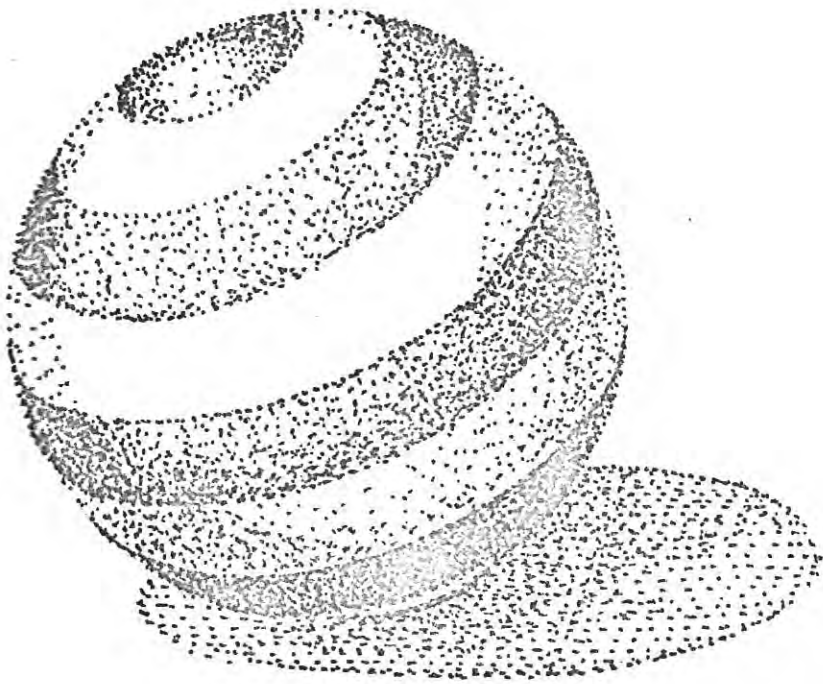
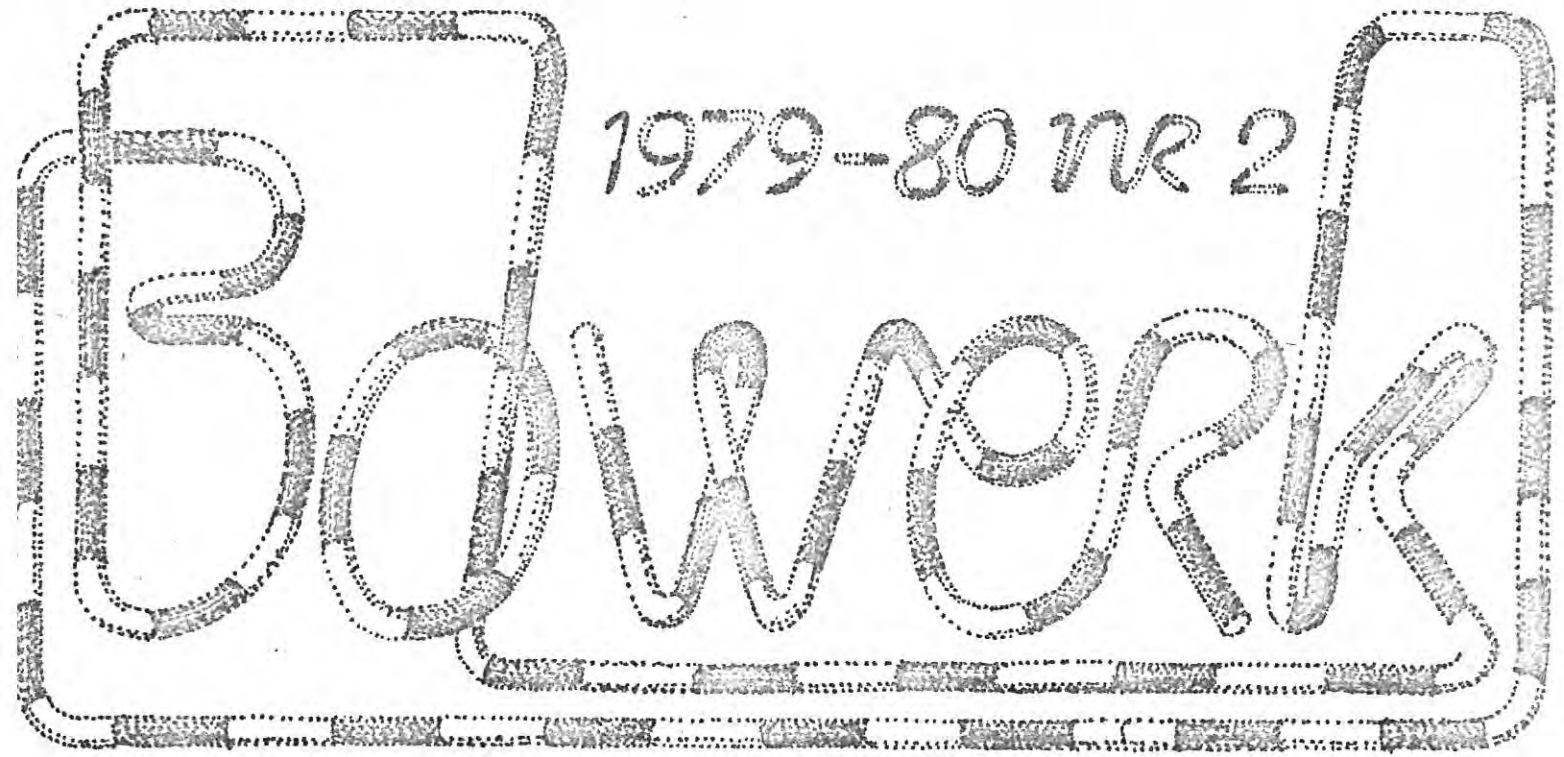

1979-80 NR 2

Ontwerp voorpagina:
Arend Nijman.

Wat er de laatste tweehonderd jaar met de liefde gebeurd is, is dat de liefde van een algemeen beginsel van wederzijdse hulp, dat relatief verstandig was, omdat het berustte op het eigen belang van de mensen, tot een gevoel werd, dat slechts toepassing vindt op een deelgebied. Het omzichtige 'zoals uzelf' wordt steeds onbegrijpelijker. Te hoge eisen, irreëel denken en sentimentaliteit zijn de kenmerken van liefdesapostelen, die de wereld willen helen door meer naastenliefde van mens tot mens. Het kerstfeest is een afgrijselijk symbool van deze ontwikkeling. Het geven en nemen wordt hier geobjectiveerd, de aandacht wordt vernietigd en de pijn sentimenteel gemaakt. De liefde vindt in het kapitalisme plaats a) in het systeem gezin en b) op kerstmis.

Kan iets, dat objectief gesproken irrelevant geworden is, een subjectieve waarheid voor de enkeling bevatten? Ik vermoed, dat de diepste hoop van de burgerij gesteld was op het vasthouden van deze mogelijkheid. Het was een dappere en geweldige poging, gemeten aan het huidige, algemeen verbreide cynisme. De liefde, de menselijkheid, de nabijheid, de warmte, werden tot het kleine gebied beperkt, werden geleefd en doorgegeven vooral door de vrouwen, die historisch en cultureel de taak kregen om met de gereduceerde liefde te werken.

Het is een langzaam proces geweest, waarin de liefde steeds meer ineenschrompelde, tot niemand meer echt aan haar waarheid, haar betrokkenheid op deze wereld en haar macht (Marx) kon geloven ..

Want op den duur kan wat objectief gesproken in de maatschappij onmogelijk, zinloos en leeg geworden is, ook subjectief niet bestaan en de poging om de waarden waarop het leven zich oriënteert, in twee doosjes te stoppen, is mislukt. De vaders die eerder waren in hun gezin, bedienden overdag de gasovens van Auschwitz: dat is symbolisch voor het afschuwelijke einde van deze burgerlijke poging.

Dorothee Sölle.

Behalve de elders reeds genoemden werkten aan dit nummer mee:

Mw. P. Hoving-Helling

Dhr. H. Rurup

Marike Koster

Mw. J. Slimmers-Martin, key-operator

L. Verzuu, eindredactie.

P E R I O D I E K v/h P I U S - X L Y C E U M
 RK SCHOLENGEMEENSCHAP
BOLWERK
 VOOR VWO EN HAVO
 jacob geelstraat 38
 amsterdam slotervaart
 CURSUSJAAR 1979 - 1980 = 19 DECEMBER 1979 NR 2

REDACTIONEEL en PRINCIPIEEL

Tegen het einde van het vorige schooljaar verzocht de oudervereniging mij een van haar vergaderingen te bezoeken. Men wilde wel eens over Bolwerk praten.

Tijdens die vergadering bleek dat enige bestuursleden - het betreft hier de oudervereniging in haar vorige samenstelling - nogal moeite hadden met Bolwerk, dat wil zeggen met het redactionele beleid. Als eindredacteur van Bolwerk zou ik teveel kopy doorlaten. De mazen van het redactionele net zouden te wijd zijn. Zodoende zouden er op gezette tijden artikelen in Bolwerk verschenen zijn die ofwel te links waren, ofwel (ofwel?) in strijd met de zg. katholiciteit van de school, met de normen van fatsoen, van zorgvuldig taalgebruik, van de christelijke moraal etcetera.

Verschillende ouders zouden zich hier zo aan geergerd hebben, dat ze erover dachten negatieve reclame voor de school te gaan maken, hun kinderen van Pius X te nemen of een bedrag ter hoogte van de kosten van Bolwerk op hun ouderbijdrage in mindering te brengen. Kortom enfin, nee, ik zeg niets meer!

Ook over het voorstel om een kopy-beoordelingscommissie in het leven te roepen zwijg ik uitbundig.

Ik hoop alleen dat de welwillende lezer zal begrijpen dat ik niet wat je noemt wild enthousiast ben over wat 'enige bestuursleden' - namens zichzelf danwel namens hun achterban; dat weet ik niet - van de eindredacteur verwachten: dit namelijk, dat hij in hun huid kruipt en alles wat niet met de normen binnen die huid overeenkomt aan de schrijvers teruggeeft met de mededeling: "Sorry vent, nee hoor, dat kan niet".

Een en ander zou erop neerkomen dat de eindredacteur als agent van de ene groep geacht wordt anderen het zwijgen op te leggen zodra ze iets zeggen dat groep één niet wenst te horen. Welnu, dat lijkt me in beginsel onjuist.

Bolwerk namelijk is niet een blad dat als spreekbuis van enige groepering binnen de school of van de school in haar geheel, naar binnen of naar buiten toe standpunten verkondigt of houdingen vertegenwoordigt, zodat je zou kunnen zeggen: "t Staat in Bolwerk dus denken de ouders, de leraren, de staf of de school er zo over", nee, Bolwerk is helemaal geen spreekbuis.

Bolwerk is een forum. Dat wil zeggen een blad met als eerste en uitdrukkelijke bedoeling zoveel mogelijk mensen binnen onze schoolgemeenschap met elkaar in gesprek te brengen; juist, als het even kan, over belangrijke en derhalve controversieele zaken.

Wat in Bolwerk staat komt dus alleen en uitsluitend voor rekening van degenen die de betreffende artikelen ondertekenen.

Vanuit deze basis-visie moet men - dacht ik - de redacteur van een blad als Bolwerk dan ook in de eerste plaats zien als een soort gespreksleider, als iemand die gesprekken van de grond probeert te krijgen en in goede banen tracht te leiden. Hij dient derhalve bij zijn redactiebeleid dezelfde normen te hanteren die een gespreksleider hanteert bij een forumdiscussie. Dat wil dus zeggen dat hij iemand het woord kan ontnemen - een artikel van iemand kan weigeren - als deze zich niet aan de regels van het spel houdt. Als hij te persoonlijk wordt, niet ter zake is, teveel spreektijd eist en zo voorts.

Tevens echter houdt het in - en hierbij denk ik aan mijn geachte opponenten uit de oudervereniging - dat de gespreksleider natuurlijk nooit een pion mag worden in de handen van een van de partners in het gesprek. Hij kan a niet verbieden te zeggen wat a zeggen wil, omdat b het daar toevallig niet mee eens is, of omdat b niet wil dat c hoort wat a denkt.

"Ja maar ..." - zullen diverse ouders zeggen - "op die manier krijgt dus iedere gek de kans om zijn ideeën aan mijn kinderen voor te schotelen". Inderdaad ja, iedere gek - binnen het kader van de school althans; maar goed, dat zijn er nogal wat! - heeft die kans. Ik vraag me alleen af of dat zo'n ramp is. Bolwerk staat toch open voor iedereen binnen onze schoolgemeenschap? Wat belet iemand die zich ergens aan ergert dan om in een volgend nummer van Bolwerk haar/zijn eigen zienswijze uit de doeken te doen? Pedagogisch gezien - we zijn toch een school? - lijkt me dat zelfs zeer de moeite waard. Met repressie, met het onder de tafel werken van andermans ideeën bereik je alleen maar dat 'anderman' tot onheil van iedereen gefrustreerd raakt en dat een pracht kans om leerlingen via weerlegging van de gewraakte ideeën kritisch te leren denken de mist ingaat.

In dit kader, in het kader van het kritisch leren denken, lijkt me Bolwerk een uniek instrument; tenminste wanneer niet al teveel mensen te belazerd zijn om ooit wat op papier te zetten.

Wat verder de leeftijd betreft - "Ze zijn nog zo jong" hoor ik iemand zeggen - geef ik de gedachte in overweging dat je met dat zogenaamde 'beschutten' waarschijnlijk toch niet ver komt. Je kunt dat, zelfs als alles mee zit - als je kinderen geen vrienden hebben, als de tv kapot is en de krant niet meer bezorgd wordt - in deze idee-open maatschappij toch maar kort volhouden. En bovendien vraag ik me af of het in het algemeen niet veel beter is vreemde ideeën van commentaar te voorzien dan net te doen of ze er niet zijn. Beter dan mensen aan het handje te houden en voor alles en nog wat te behoeden - "grootbrengen door kleinhouden" is de titel van een boek - is het m.i. hen te leren op eigen benen te staan en gevaren of gevaarlijke ideeën zelf te onderkennen. Je kunt daar niet vroeg genoeg mee beginnen.

Dan zijn er tenslotte nog collega's die het met bovenstaande gedachten wel eens zijn, maar die bang zijn voor negatieve reacties

in de richting van de school; soms zelfs van mensen die met de school helemaal niets te maken hebben. "Kijk in godsnaam uit" - zeggen ze - "want dat kost ons leerlingen". Mijn antwoord hierop is een vraag: moeten we daarom maar gaan schipperen met de kwaliteit? Of moeten we de consequenties trekken uit wat we zelf herhaaldelijk plechtig met de mond beleden hebben: dat we meer willen zijn dan een diploma-fabriek; dat we willen doen wat in ons vermogen ligt om mensen te 'vormen', dat we hun een klimaat willen bieden waarin ze uit kunnen groeien tot hun eigen individuele maat. Omdat dat een voorwaarde voor geluk is, voor het individu zelf zowel als voor zijn omgeving.

Als we het laatste wèrkelijk willen dan zullen we juist en vooral op school het geweldige goed van de vrije meningsuiting uiterst serieus moeten nemen en dus de opmerkingen van mensen die zich hieraan ergeren naast ons neer moeten leggen. Dan sturen ze hun kinderen maar ergens anders heen. Je kunt - en hier is een citaat nu eens helemaal op zijn plaats - niet God dienen en de Mammon.

L.Verzuum.

een voorstel

Het is niet onmogelijk dat er ouders zijn die graag wat in Bolwerk kwijt zouden willen - hun ergernis ergens over, hun instemming met het een en ander of zomaar een bepaalde visie of gedachte -, maar die er erg tegenop zien zelf in de pen te klimmen. Dat is begrijpelijk, aangezien we in het dagelijkse leven nu eenmaal niet allemaal hetzelfde bijltje hanteren. Maar jammer blijft het wel. Want op die manier duikt ergernis onder om daar een destructief ondergronds bestaan te leiden, gaan unieke kansen om iemand ergens in te bevestigen de mist in en blijven wellicht zeer inspirerende gedachten onopgemerkt. Ik stel daarom voor dat ouders die wat te zeggen hebben de telefoon pakken en mij bellen. Ze kunnen dan wat ze in Bolwerk zouden willen hebben rechtstreeks aan mij kwijt ofwel we kunnen een afspraak maken om de zaak op een andere manier te regelen. Zo denk ik dat er bijvoorbeeld wel enkele collega's te vinden zijn die in speciale gevallen bereid zijn iemand op te zoeken en namens hem of haar het een en ander voor Bolwerk op papier te zetten.

Zullen we het eens proberen?

l.v.

schooltheater

Wij, Jac Zwiebel en Heleen Kroon willen een toneelclub oprichten. We krijgen hierbij medewerking van dhr. De Vilder. Wij willen dramatische expressie doen en ook opvoeren.

Het is dus typisch niet de bedoeling dat je alleen maar stomweg teksten uit je kop gaat leren.

Het is voor iedereen, maar speciaal voor mensen die vanwege hun vakkenpakket geen toneelkunst kunnen kiezen. Dus als het je wat lijkt, geef je dan op (of als je alleen maar informatie wilt) bij dhr. De Vilder of bij

Jac en Heleen.

A G E N D A

Bekijk het maar.

vr. 21 dec.	Aktie voor Cambodja.
Kerstbijeenkomst in aula (tijdstip wordt nog bekend gemaakt).
20.00 Kerstsoos. Aktie voor Cambodja.
ma. 24 dec. t/m
vr. 4 jan.	K E R S T V A K A N T I E .
ma. 7 jan. 1980	Algemene docentenvergadering.
di. 8 t/m wo. 16 jan.	Schoolonderzoek eerste periode.
(schriftelijk in aula). De andere klassen hebben gewoon les.
ma. 14 jan.	Ouderavond over de lessen sexuele voorlichting voor de vierde klassen. (Bij voldoende belangstelling). (20.00 uur in aula)
wo. 16 en wo. 23 jan.	14.30 - 16.00 uur. Inschrijving van nieuwe leerlingen voor 4 havo.
vr. 18 jan.	20.00 uur. Feest voor 4,5 en 6.
di. 22 jan.	20.00 uur. Ouderavond brugklas.
vr. 25 jan.	19.30 uur. Filmavond.
vr. 1 feb.	20.00 uur. Hardrockavond????????????

T E L E F O O N

Het telefoonnummer van de school, dat met ingang van 1 dec. j.l. zou zijn gewijzigd, is nog steeds:

1 7 3 1 3 3

Zodra de wijziging ingaat, wordt die omgeroepen.

L E S S E N S E X U E L E V O O R L I C H T I N G .

Eind januari start de korte cursus sexuele voorlichting voor de leerlingen van de vierde klassen.

Het is nu al meer dan 10 jaar geleden, dat de eerste cursus is georganiseerd op initiatief van één van de ouders, toen bestuurslid van de oudervereniging en werkzaam bij de Rutgersstichting. De lessen, oorspronkelijk vooral opgezet om aan de leerlingen goede informatie te geven, hebben nu meer het karakter gekregen opvattingen met betrekking tot seksualiteit beter bespreekbaar te maken. Daarnaast wordt aanvullende informatie gegeven over die onderwerpen, waarover de leerlingen meer willen weten.

Ouders van leerlingen van de vierde klas krijgen deze week een uitnodiging voor de ouderavond over deze voorlichting op maandag 14 januari (20.00 uur in aula). Op die avond krijgen zij de gelegenheid met het voorlichtingsteam kennis te maken.

Conrector Hoving.

GEORGE NAAR ROME

EEN REIS NAAR ROME

De lezer wordt geïntroduceerd in de verbazende lotgevallen van een reis-expeditie naar de eeuwige stad.

Ladies and gentlemen, we have just landed on the international airport Leonardo da Vinci and Al Italia hopes you've enjoyed your trip. Applaus. Eindelijk Romeinse grond onder de voeten. De bus naar het station was ruim en geriefelijk. Tijdens de rit kwam Rome in al haar facetten op ons af: haar palmen, fiats, vuilnisbelten en haar cultureel erfgoed. Het Colosseum misten we bijna. Dit kon het Colosseum toch niet zijn, het was veel te klein. Het gruwelijke van de vergissing zagen wij pas later in. Op het station zagen wij met toenemende ongerustheid het Romeinse straatverkeer te keer gaan. De bussen waren overvol en hoe krijg je in hemelsnaam twintig dappere Pius-X-tjes met evenveel koffers in een sardineblik met Italianen? Gelukkig waren de Italianen graag bereid onze dames een handje te helpen. Helaas overdreven ze deze hulp een beetje door hun eigen frustraties maar meteen te luchten. Onder geluiden die onduidelijk teleurstelling uitdrukten konden wij gelukkig al snel de grijpgrage Italianen ontvluchten. In alle rust bereikten wij het Instituto van de Padri Teatini. Na het drukke Italiaanse stadsverkeer overviel ons de rust van het serene kloosterleven, compleet met een pittoresk binnenplaatsje in tropensfeer. Onze kamer ziet er als volgt uit: vier muren (wit), een crucifix boven de bedden en een bouwvallige kast. De kwaliteit van het rolluik is ook niet al te best (het is weliswaar omhoog te bewegen maar niet meer omlaag) en de matrassen zijn geschikt om klokkenluiders van de Notre Dame te kweken. Al met al een aardige cel. Wij breken opgewekt de Joseph Guy aan. In een uitstekende stemming verhuizen wij naar het nabijgelegen Piazza Navona. Het Instituto ligt gelukkig in het hartje van Rome. We constateren dat het Leidse Plein bij Piazza Navona vervaagt. Een pientere inval doet ons kleingeld werpen op de eerste de beste fontein. Op het plein staan drie fonteinen, de middelste is ontworpen door een zekere Bernini (1598 - 1680), de twee buitenste zijn van latere datum. Het plein wordt bevolkt door vuurspuwers, karikaturisten, leerbewerkers en een plaatselijke folk-groep. Tussenhaakjes: ook al niet veel soeps die Italiaanse folk-groepen.

Vele Italiaanse nekken verrekken zich als onze groep, veertien Amsterdamse deernen, vier pedagogen en twee onversaagde jongens zich over het plein verspreiden. Het Italiaanse gedrag begint ons te ergeren. Wij verliezen contact met de kudde en dwalen dientengevolge over de Piazza en stranden in een snackbar. Hier drinken we onze eerste Birra. Op zoek naar de groep wandelen we door vele nauwe straatjes en opeens was daar ... DE ZOOT op de muur. Onvervalste Amsterdamse graffiti verrast ons aangenaam zo ver van huis. Nagenietend stuiten we op mekaar in de Greeve in het Instituto en we kunnen nog enige resten van de karige maaltijd meepikken. Onmiddellijk vervolgen wij onze oriënterende tocht. De Italianen worden steeds opdringeriger. We zien de Trevi, waarin opnieuw vele munten verdwijnen. Het pantheon is groot en imponeert ons als eerste oudheidswaardig monument. Helaas verliezen we weer het contact met de groep en missen het volgende: de libido van een Italiaan

stijgt tot een dergelijke hoogte dat mw. Overpelt zijn enthousiasme met een forse uppercut moet beteugelen.

Na het netvliesteisterende monument voor Victor Emmanuel III, de suikertaart, worden we weer met Amsterdam geconfronteerd in de vorm van het Barleus-gymnasium. Na deze eerste vermoedissen keren we nog net op tijd voor elven (sluitingstijd!!!) terug in het Instituto.

Zondag, we missen opnieuw het aanvagen van de maaltijd. Me-
neer de Greeve krijgt wegens zijn verjaardag vandaag een trui
in zijn handen geduwd. Het ontbijt was naar verwachting slecht
en de koffie niet te definieëren als zodanig zijnde.
Om 8.45 u gaan wij richting Forum Romanum. Het Forum doet ons
aan als een weelderige tuin met brokken, inclusief goudvisvij-
ver, rozenperkjies, zwerfkatjes (overal trouwens) en bronwater.
Het voert te ver om alles op te noemen wat we bekijken, maar
de Basilica's, het romantische Vesta-tempeltje, de twee triomf-
bogen van Titus en Septimius Severus en de Curia willen we e-
ven vermelden. De lapis niger (volgens het woordenboek: zwarte
steen) kunnen we helaas niet zien door bouwval en Stephan is
haast niet te bedwingen om in het duister af te dalen. De zon
brandt ons weg van het Forum en even verder doemt het bij na-
der inzien toch wel gigantische Colosseum voor ons op.
De polyfunctionele pas van de Greeve leidt ons veilig langs de
kassa's. Op het Palatijn wordt de lunch gezamenlijk gebruikt.
Hierna begeven we ons naar het Instituto waar we proberen van
onze siesta te genieten. Er wordt echter hevig met deuren ge-
slagen. Dit wekt de woede op van enige Duitse bejaarden met
een oorlogssyndroom die hevig protesteren tegen deze overtrea-
ding van de spertijd.

Om drie uur vertrekken we naar Vaticaanstad. Het Sint Pieters-
plein is werkelijk reusachtig groot. De Sint Pieter zelf is de
grootste kerk in de wereld. We zoeken hier natuurlijk meteen
het monument van Pius X op. We zien ook het beroemde beeld van
Petrus met de afgesleten teen. Veel volk trekken de graven van
Johannes XXIII en Johannes Paulus. Vlakbij de Sint Pieter ligt
de Germaanse begraafplaats. Deze is voor Romeinen niet toegan-
kelijk maar natuurlijk wel voor ons. Naast vele Duitsers lig-
gen hier ook enige Belgen en Nederlanders begraven onder welke
de heer Schaepman. Na dit bezoek slaat de honger toe en zoeken
wij in gezelschap van enige dames een snackbar op. Het begrip
snackbar houdt natuurlijk niet in dat je patat of bamiballen
kunt krijgen. Enige boterhammen met een ondefinieerbaar beleg
lijken nog het meest op de gezonde hollandsse kost. Het avond-
eten in het Instituto is ook Italiaans maar boven verwachting
uitstekend. Om negen uur verzamelen we bij het Pantheon en
drinken een glaasje op de gezondheid van de Greeve. Joris en
Stephan storten zich in het 'nachtleven' van Rome. Bars kennen
ze in Italië niet en helemaal niet in de zin van een bruin ca-
fé. Er zijn alleen maar met t.l. verlichte ijstenten. Eén dis-
cotheek ontdekken we na veel speuren en ietwat gedesillusio-
neerd analyseren we de Romeinse sociale structuur: iedereen
verveelt zich de neten. Scooters en brommers verschaffen het
enige vertier (inderdaad is het hier nog leuk zonder helm en
zonder fietspaden en dergelijke) en al rondcrossend wordt het
vrouwvolk nagestaard, nageroepen en zo mogelijk even bevoeld.
Wij stellen vast dat we zelf ook van die kijkneigingen krij-
gen, want het op terrasjes zitten verveelt ook snel. Dit is
ook een zijde van Rome. Wij zorgen in ieder geval voor slui-
tingstijd terug te zijn in het Instituto en zien in dat het
Leidseplein wat voorbarig weggevaagd is.

Wordt vervolgd.

Stephan Lindeman en Joris Moens

VAN DE DEKANEN Wat een weelde.

OP VERKENNING in de paasvakantie.

Evenals vorige jaren wordt aan leerlingen van de voorlaatste klassen de gelegenheid geboden achter de schermen van een bedrijf of instelling te kijken.

Inschrijfformulieren en een uitvoerige brochure over de bedrijven die hieraan hun medewerking verlenen zijn te verkrijgen bij de dekanen tot 20 januari 1980.

LERARENOPLEIDING VU

De leraren-opleiding van de VU organiseert een orientatie-bijeenkomst op zaterdag 26 jan. 1980 vanaf 10.15 u. in de gebouwen Keizersgracht 418 en 489 te Amsterdam.

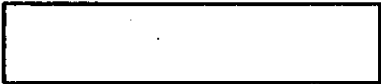
Op 7 februari is er een opendag, waarbij kennismaking met secties mogelijk is.

NIJENRODE

Instituut voor Bedrijfskunde.

Informatiedagen studiejaar 1981-1982 15 maart 1980.

Aanmeldingskaarten verkrijgbaar op dekanaat.

KATHOLIEKE THEOLOGISCHE
HOGESCHOOL AMSTERDAM
Keizersgracht 105

Graag vestigen wij uw aandacht op de eerstvolgende informatiedag van de Katholieke Theologische Hogeschool te Amsterdam.

Deze dag is vastgesteld op zaterdag 5 januari 1980 van 11.00 - 15.00 uur, en is bedoeld voor allen die geïnteresseerd zijn in de theologie-studie.

Tegelijk willen wij U er nogmaals op wijzen dat de Hogeschool twee studierichtingen kent, nl. één met als toelatingseis het HAVO-diploma, en één waarvoor een VWO-diploma vereist is.

Voor nadere inlichtingen kunt U zich wenden tot studiesecretaris Drs J. Besemer (020 - 242752).

Aanmeldings-
kaarten
bij
de
dekanen
verkrijgbaar

In het lopende schooljaar is de Koninklijke Militaire Academie gedurende een aantal dagen opengesteld, teneinde abiturienten van uw school die serieuze belangstelling hadden voor het beroep van officier en de opleiding daartoe in de gelegenheid te stellen zich ter plaatse te oriënteren. Van deze gelegenheid is ruim gebruik gemaakt.

Het is mij echter gebleken dat ook leerlingen uit de voorlaatste klassen zich reeds tijdig wensden te informeren omtrent hun beroepskeuze. Teneinde aan deze wens tegemoet te komen zullen voor hen in dit schooljaar nog een tweetal informatiedagen worden gehouden.

Hiervoor zijn gekozen de zaterdagen 9 februari en 8 maart 1980.

Zie ook p. 23

AMNESTY INTERNATIONAL

Amnesty International bestrijdt vervolging en beschermt de vrijheid van meningsuiting.

Jullie kunnen daarbij helpen.

1.000.000 Politieke gevangenen.

Over de hele wereld verspreid zitten er mensen opgesloten in gevangnissen en kampen, omdat zij zich hebben uitgesproken tegen bepaalde toestanden in hun land. Of alleen maar omdat ze iets hebben gezegd dat de machthebbers niet zinde.

Zij zijn het slachtoffer van politieke onverdraagzaamheid, religieus fanatisme, rassendiscriminatie, brutaal machtsmisbruik. Het zijn gewone mensen: arbeiders, priesters, boeren, studenten, artsen, politici, joden, schrijvers etc. Zij worden ontslagen, verbannen, opgesloten en gemarteld: Vaak in eenzaamheid, zonder dat iemand van hen weet.

Onpartijdige hulp.

Sinds 1961 werkt Amnesty International voor naleving van het recht op vrije meningsuiting. Zo onpartijdig mogelijk worden er gevangenen geholpen, wat de inhoud van hun overtuiging ook is en in welk land ze ook worden vastgehouden. Amnesty International helpt een Chileense arts, die weigerde aan een staking tegen Allende mee te doen, baptisten die in de USSR wegens anti-Sovjet activiteiten in kampen worden gezet, een Perzische student die opkwam voor de sociale belangen van studenten, Rhodesische nationalist, een Tsjechische journalist die tot een hervormingsbeweging behoorde. En duizenden anderen.

Wanneer Amnesty zich daadwerkelijk voor een gevangene of een groep gevangenen inzet, hanteert zij daarbij slechts een beperking: de gevangene mag geen geweld hebben gebruikt of daartoe hebben aangezet.

Dit heeft een praktische reden: het werk voor gevangenen, die geen geweld hebben gebruikt, zou worden belemmerd. Regeringen zijn minder gevoelig voor uitgeoefende druk ten bate van gevangenen die hebben geprobeerd hun macht met geweld aan te tasten. Er zijn twee uitzonderingen: in alle gevallen waarin gemarteld wordt en in alle gevallen waarin de doodstraf wordt uitgesproken kan Amnesty optreden.

In 1973 startte Amnesty een internationale campagne voor het afschaffen van martelingen, met als eerste doel om de wereld te informeren, om daarna te komen tot een wereldomvattend protest dat het systematisch martelen van gevangenen tot een onmogelijkheid zal moeten maken (zoals dat in de vorige eeuw met de slavernij is gebeurd)

Organisatie en werkwijze.

Amnesty International heeft ruim 70.000 leden in meer dan 65 landen. Het internationale secretariaat is in Londen gevestigd, waar een groot aantal deskundigen een volledige dagtaak heeft. Zij worden geholpen door vrijwilligers, die enkele uren per dag of per week diverse werkzaamheden verrichten.

Wanneer het internationaal secretariaat in Londen bericht heeft ontvangen van een arrestatie gaat het gegevens controleren. Hierna kan de gevangene worden geadopteerd door een van de talrijke adoptiegroepen. Deze groep schrijft brieven aan regeringen, ambassades, kranten en aan het gezin en de vrienden van de gevangene.

Als er een zware straf wordt verwacht kunnen waarnemers de processen bijwonen. Ook komt het voor dat adoptie niet het meest geeigende middel is om iets voor de gevangene in kwestie te doen. In zo'n geval beschikken het internationaal secretariaat en de Nationale Secties over andere middelen om voor de vrijlating of de lotsverbetering van de gevangene te werken. Ook komt het de laatste tijd in toenemende mate voor dat Amnesty groepen van gevangenen (of bijvoorbeeld gevangenis of gevangenkampen) adopteert.

Er worden regelmatig rapporten uitgebracht en goed voorbereide commissies bezoeken landen waar nader onderzoek gewenst en mogelijk is. Overal ter wereld wordt in de publiciteitsmedia aandacht gevraagd voor politieke gevangenen, vaak op basis van door Amnesty verzamelde gegevens.

Ook worden politieke vluchtelingen, die naar Nederland komen, geholpen.

Resultaten.

Het aantal gevangenen dat vrijgelaten wordt neemt toe: alleen al in 1974 zijn er 1445 van de tot dan toe geadopteerde gevangenen vrijgelaten. In dat jaar zijn er 2342 nieuwe gevangenen geadopteerd. Velen kregen verlichting van straf en/of een betere behandeling. Bijna alle regeringen zijn op de een of andere wijze gevoelig voor de publieke opinie. Zij geven toe aan aanhoudende uitgeoefende druk wanneer deze gefundeerd en onpartijdig is.

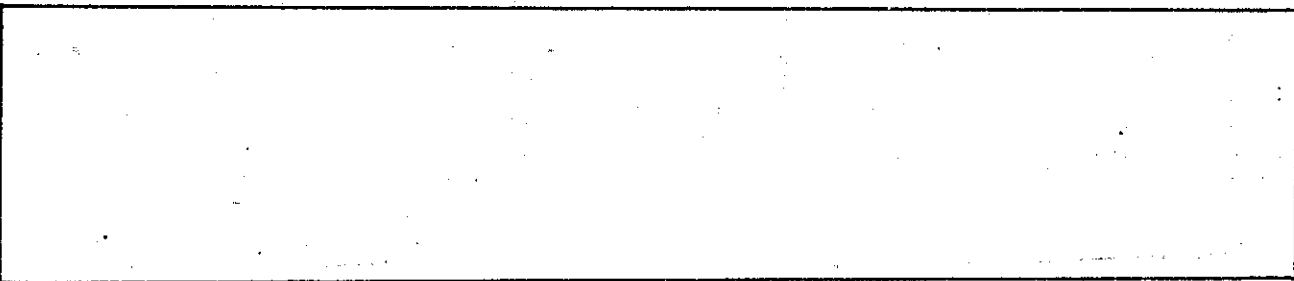
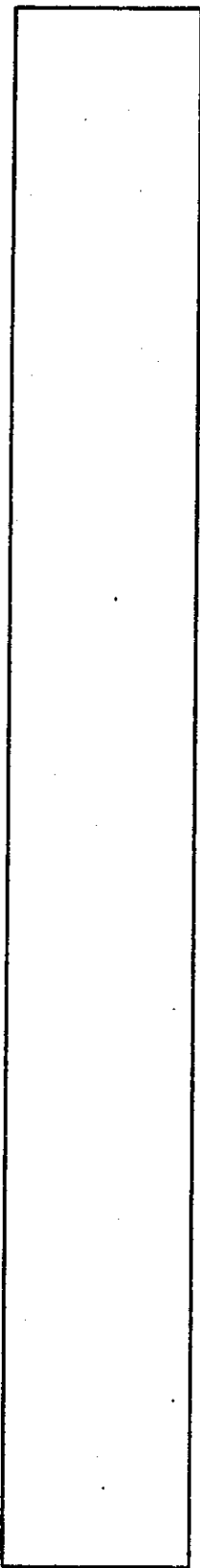
Hulp in nood.

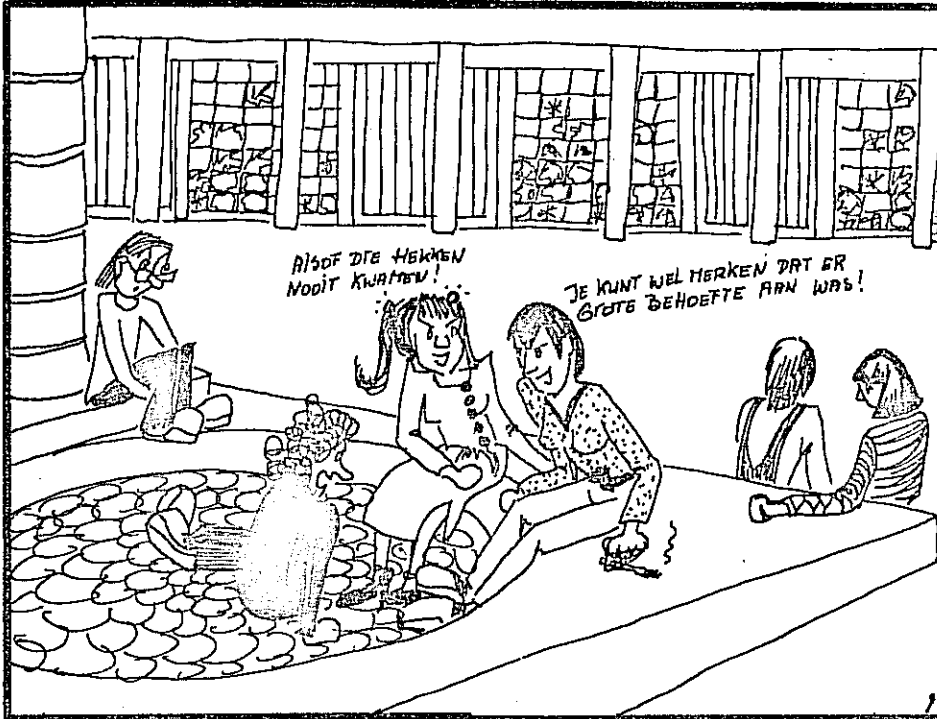
In bijna alle gevallen is de gevangene kostwinner: vrouw en kinderen komen door zijn gevangenschap in behoeftige omstandigheden. Amnesty International gaat na wat ze het meest nodig hebben: voedsel, kleding, geld voor huishuur en medische hulp. Waar het enigszins mogelijk is zenden de groepen geld.

De leden van Amnesty hebben gemeen dat zij willen dat iedereen vrij is om te zeggen wat hij denkt. Zij gebruiken hun vrijheid om de vrijheid van anderen dichterbij te brengen. Door hun werk in Amnesty International kunnen zij iets doen tegen mensonterende onderdrukingsmethoden.

In het volgende Bolwerk zal ik aangeven hoe men daadwerkelijk hulp aan de gevangenen kan verlenen.

H.J.W. van der Wielen.

ALSOF DIE HEKKEN NOOIT KWAMEN!

JE KUNT WEL MERKEN DAT ER GROTE BEHOEFTE AAN WAS!

DE HEKKEN

WAAR ANDERS MOET JE JE VERDRIET KWIJT ALS JE WEER EEN ONVOLDENDE PROEFWERK TERUG KRIJGT?

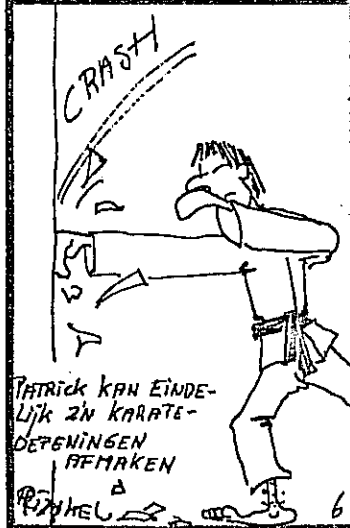
STIEK TOURNDOI: SLOTERVABRT + RIJUS

WE HEBBEN ER EEN STUK FOLKLORE BIJGEGEGEN..

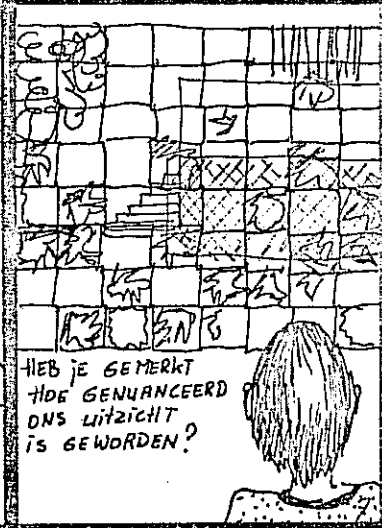
VERGEET DIE GEÏNTEGREERDE NATUURKUNDE-LES DOK NIET! ZIJNARTSE KRACHT WAS DAT GELDOF...

JA, EN EEN HELEBOEL ZITGEMAK!

CRASH

PATRICK KAN EINDELIJK ZIJN KAARTEDERINGEN AFMAKEN

HEB JE GEMERKT HOE GENUANCEERD ONS LIJTZICHT IS GEWORDEN?

VEE, I WORDT HOOG TIJD VOOR WAT VERS GLAS

EEN EXTRA HEK ZOU NATUURLIJK DE MOOISTE OPLOSSING ZIJN.

WERK W E E K 4 L 1979

Deze werkweek was bedoeld om een beter inzicht te krijgen over verhoudingen tussen mensen onderling in een bepaalde situatie. Hiervoor hebben we een videoband gebruikt die allerlei portretten toonde over jongeren van 13 tot 19 jaar. In dit programma werd ook een portret getoond van twee jonge mensen die op 17-jarige leeftijd wilden trouwen. Dit portret sprak ons erg aan. Wij kregen de gelegenheid om met een meisje te gaan praten dat ook op 17-jarige leeftijd getrouwd is.

Dit meisje is MARIJKE.

Wij wilden meer weten over de reactie van haarzelf en haar omgeving op 't feit dat zij zo jong moest trouwen. Daarom hebben wij een gesprek met haar gevoerd, waarin wij hierover vragen stelden.

Marijke is een 31-jarige vrouw die toen ze 17 jaar was moest trouwen, omdat zij een kind verwachtte van haar huidige man. Voordat ze trouwde heeft ze de Mulo en een kappersopleiding gedaan. Toen ze 16 jaar was kende Marijke haar man 2 jaar en ze hadden het plan zich met Kerst te verloven. Dit werd trouwen in september. Marijke wist in die tijd niets van sex en voorbehoedsmiddelen af. Haar ouders hadden er haar alleen heel vaag wat van verteld omdat zij van hun dochter niet verwachtten dat ze voor haar huwelijk met een jongen naar bed zou gaan. Bovendien dacht Marijke dat zoiets

alleen anderen kon overkomen maar haar niet. Haar ouders reageerden zeer geschokt. Zij vertelden het haar huidige man en die reageerde van: « Nu, die paar jaar vroeger, wat maakt het uit! » Hij vond het later zelfs leuk dat hij een kind zou krijgen.

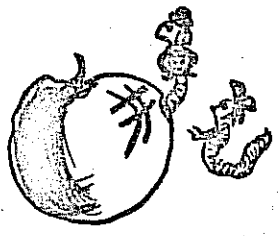
Aan Marijke zelf ging de bruiloft, die voor haar geregeld werd, en haar zwangerschap als een roes voorbij. Toen Marijke trouwde was haar man nog in dienst, waardoor zij veel alleen was. Haar ouders zorgden de eerste jaren van haar huwelijk veel voor haar kind, dit kwam doordat zij de eerste jaren bij haar ouders inwoonden.

De eerste jaren van haar huwelijk vond zij het erg leuk om huismoedertje te spelen. Ze vond het erg belangrijk dat alles in haar huis netjes was, terwijl haar man hier niet zoveel waarde aan hechtte. Dit kwam voornamelijk omdat er erg veel leeftijdgenoten van haar ouders op bezoek kwamen omdat ze natuurlijk bij haar ouders inwoonden.

Nu denkt Marijke over veel dingen heel anders. Wel heeft ze nog steeds schuldgevoelens tegenover haar ouders en tegenover haarzelf. Schuldgevoelens tegenover haar ouders omdat ze vond én vind dat ze dit haar ouders niet had mogen aandoen. En zijzelf neemt het haar ouders kwalijk dat zij haar niet genoeg hebben voorgelicht. De schuldgevoelens tegenover haarzelf zijn hoe ze ooit zo stom heeft kunnen zijn.

Als ze het nu over zou mogen doen zou ze het heel anders doen. Ze zou dan veel later trouwen (wel met de zelfde man) en 2 of 3 kinderen willen hebben. Dit wil ze nu niet meer omdat ze nu alles aan het inhalen is wat ze gemist heeft toen ze thuis zat als huisvrouw. Ze is er nu van overtuigd dat ze een groot stuk van haar jeugd gemist heeft. Haar man hoeft die tijd niet in te halen omdat hij 3 jaar ouder is.

Haar dochter, die nu 13 jaar is, beschouwd ze meer als haar kleine zusje dan als haar dochter. Marijke probeert te voorkomen dat haar dochter in een soortgelijke situatie terecht komt...

Jacqueline van der Vuurst
Jacqueline Mooy
Gabriëlle Sterk
Joyce de Veij
Jacqueline Vlaming
Marianne Woldberg

DISCOMANIA

Dit is een hernieuwde poging om een zeer gevaarlijke ziekte uit te roeien, veroorzaakt door een dom maar gevaarlijk virus, de discoritis.

Disco begint zo ongeveer volksvijand nummer één te worden, een groot deel van de jongeren lijdt aan deze ziekte die leidt naar een totale ineenstorting van het zelfbewustzijnsgevoel met alle fatale gevolgen vandien.

Voor velen is het al te laat maar, de wetenschap staat voor niets, voor anderen is er nog hoop.

Ik heb mijzelf tot doel gesteld de school van het discovirus te bevrijden.

De behandeling is eenvoudig doch doeltreffend: men neme een of meerdere disco-platen plus een goed scheermes. Vervolgens bewerkte men de plaat dermate dat hij ongeschikt wordt voor consumptie. Dat doe je met alle discoplatten die je hebt. Als je dat op kunt brengen ben je al een heel eind. Verder luister je alleen naar Hilversum drie dinsdags tussen half vijf en zes uur, ren je naar de platenzaak en koop je een stuk of vijftig elpee's waar dus geen disco op mag staan en die draai je net zo lang tot je ze allemaal uit je hoofd kent. En natuurlijk is discotheken bezoeken uit den boze. Wel aan te bevelen is een regelmatig bezoek aan Paradiso. Als je het allemaal gedaan hebt ben je bijna genezen. Het enige wat je nog moet doen is het volgende anti-disco gedicht lezen.

Disco is a bloody shit
 Let's spit on it
 Disco is a bloody hell
 You can ring my bell
 Shake your body down to the ground
 If you like that your mind must be
 going round and round
 Disco is a bloody mess
 Should be putted with the tress
 We're lost in music
 It makes me sick
 I hate disco
 Don't you know
 It's just a commercial show
 Fuck Disco.

Succes met de genezing.

Peter Mönnich 51

't hekje

Ons tuchthuis heeft een nieuw aanzicht. We hebben namelijk een zeer mooi bontgekleurd stuk roest gekregen. Nu kan niemand meer ontsnappen. Er zit zelfs kippegaas achter zodat zelfs de kleinste gedetineerden niet kunnen ontsnappen; brugklassers is hun scheldnaam, geloof ik. In sommige delen van het hek zitten zelfs raampjes zodat daar frisse lucht en slechte invloeden van buiten ons niet meer kunnen belagen. Het gaat hier nu wel stinken, maar zoals de hoofdcipier zegt: "In heel Amsterdam stinkt

het, waarom hier dan niet?" Gelukkig is er nog geen mijnenveld aangelegd. Dat hebben ze natuurlijk niet uit menslievendheid gedaan, maar het hek mocht 's beschadigen. Nee, menslievendheid kennen ze hier niet. In tegendeel ze zijn sadistisch. Ze hebben namelijk op galerijen boven dat kunstwerk ramen zonder tralies. Het gevolg: degenen die daar dachten te ontsnappen zien hun hoop vervliegen terwijl ze hun nek breken.

Wat te doen? Een stormloop op het hek? Nee, dan moeten we de lijken tussen het gaas vandaan peuteren. We kunnen alleen maar weemoedig naar buiten kijken en hopen op vier uur, ons luchturtje.

Heel misschien wordt het tuchthuis op de lijst van natuurmonumenten geplaatst, dan kunnen we vertrekken naar vrije gebieden; de rimboe.

Xander Seys

4h

waarom?

Waarom zijn mensen zo gemeen?
 Waarom misgunnen ze anderen zoveel?
 Waar moesten we met die mensen heen?
 Sturen naar een ander werelddeel?

Waarom wordt er niet genoeg liefde gegeven aan elkaar?
 Waarom luisteren we amper naar elkanders problemen?
 Dat is toch niet zo naar?
 Kunnen we niet gewoon geven en nemen?

Waarom is de wereld soms zo saai?
 Waarom is het leven soms zo'n kwelling?
 Wanneer krijgt deze wereld eindelijk zijn draai?
 Waarmee we de wereld kunnen vormen tot een goed begin?

Allemaal vragen waar ik geen antwoord op weet
 Allemaal dingen die ik niet snap
 Waarom doen mensen elkaar toch zo'n leed?
 Waarom kan er geen lach van af bij een leuke grap?

Laten we elkaar wat meer begrijpen
 En elkanders problemen aanhoren
 Laat de mensen er toch niet iedere keer tussenuit knijpen
 Maar laten we proberen een liefdevolle wereld te scheppen,
 zoals het zal moeten behoren.

Elly 51

koffie ~ ~ ~ ~ ~

Artikel 15 van het schoolreglement luidt als volgt: Eten en drinken geschiedt uitsluitend op de cour, in de aula, in de centrale hal tussen de klapdeuren en in het schoolcafé.

Steeds frequenter worden de laatste tijd mijn waarnemingen van koppen koffie die door docenten(es) naar lokalen gevoerd worden. Dit brengt logischerwijs met zich mee dat een stijgend aantal docenten(es) tijdens de les koffie consumeren. Een leerling die met een bekertje in een lokaal verschijnt wordt gesommeerd dit onmiddellijk in de prullenbak te deponeren

Waarom mag een leerling eigenlijk niet eten of drinken tijdens de les? Precies: omdat het tegen etende en drinkende leerlingen

aankijken bepaald onaangenaam is voor een docent. En nu omdraaien die redenering!

En wie neemt trouwens de docent serieus die je gebiedt je eten of drinken niet op de gangen te consumeren, als je hem of haar diezelfde dag nog achter een kop koffie aan naar zijn of haar lokaal hebt zien lopen (die koffie was toch niet voor de planten?!)?

Gevraagd: enig kommentaar van de betreffende docenten.

jeroen de vré

vino, cappuccino

een weekje Rome

een weekje Rome

en blaren op je voeten

Op zaterdag 13 okt. was het dan zover. Met een groep van 20 man (3 man en 17 vrouw) met 't vliegtuig naar Rome. De vlucht verliep snel, en binnen twee uur ben je in een hele andere omgeving. Palmbomen en andere gewassen, die je in ons kikkerlandje niet vindt. Om 5 uur kwamen we midden in de stad aan bij onze verblijfplaats voor deze week: een klooster. De eetzaal lag onder straatniveau en de slaapkamers 115 treden erboven. Dat was elke keer weer een hele klim. De kamers waren erg sober. Bij ons stonden er 8 bedden in met lelijke nachtkastjes ertussen en een zielig kaal peertje moest de hele zaak verlichten. Om kwart voor zes begonnen we aan onze eerste oriënterende wandeling. We kwamen er wel meteen achter dat je als buitenlander(se) erg opviel, want je werd van alle kanten door die Italianen lastig gevallen. Dat we niet weerloos waren bleek toen twee van hen met een ferme beuk afgescheept werden.

We hebben deze week ontzettend veel gezien. Niet alleen uit de oudheid, maar ook dingen uit de middeleeuwen, renaissance, en deze tijd. Rome loopt over van kerken en we hebben er dus heel wat bezocht. Sommige met mooie mozaïeken in de koepel, anderen met afwisselende cosmatenvloeren (verschillende soorten marmer in figuren neergelegd.)

Op een middag zijn we naar de catacomben van de capucijners geweest. De monniken waren daar niet begraven, maar alle beenderen, schedels en botjes lagen in mooie figuren opgestapeld. Daartussen hadden ze dan een schedel van een monnik aangekleed met een bruine pij. De lampen, die er hingen, waren ook van beenderen gemaakt. Het was wel komisch om te zien, maar toch ook een beetje luguber.

Verder hebben we natuurlijk ook de bekende dingen gezien zoals de St. Pieter (waar we nog een afbeelding zagen van paus Pius X), 't colosseum, 't forum romanum, boog van Constantijn enz.

We hadden eigenlijk verwacht dat we toch wel strak gehouden zouden worden maar dat was helemaal niet het geval (was ook niet nodig hoor!). Wanneer we op een gegeven ogenblik bij een kerk uitgekeken waren, dan mocht je vast teruggaan naar 't klooster of in een barretje vast iets gaan eten, tot de anderen kwamen. Het was dan ook een veel gehoorde kreet: "ach ja, Hans (de Greeve) heeft graag dat we onze eigen weg gaan!"

Vrijdagmiddag zijn we naar Ostia gegaan. Dit was een havenplaats die dichtgeslibd is en omdat de mensen daar dus geen broodwinning meer hadden, is de stad niet doorbewoond. We zouden er eigenlijk al dinsdag naar toe gaan, maar toen staakte de metro. Op

donderdag kon ook niet want toen was het te regenachtig geweest, maar nu gingen we er toch echt heen en dat met een stralende zon. Je liep daar over 't oude plaveisel en over de lage muurtjes kon je de huisjes nog duidelijk onderscheiden. Verder waren daar nog een amfitheater, bijna helemaal in takt, een oud kroegje, met tapkast en al, en als uitsmijter, de gemeenschappelijke plees van de stad ("als je de plees hebt gezien, is Ostia niet meer kapot te krijgen!"). Na deze excursie gingen we weer met de metro en de bus terug naar 't klooster. Mr de Greeve was al een hele tijd zenuwachtig geweest omdat er een staking van de radarmensen over alle vliegvelden in Italië was afgekondigd. Er werden dan ook geregeld kranten gekocht of opgebeld om naar de toestand van zaken te informeren. De meesten van ons zouden het allang best hebben gevonden, als we nog een paar dagen in dit heerlijke klimaat mochten blijven, maar die avond kwam de staking toch tot een einde, tot grote vreugde van 't docentencorps.

's Avonds zouden we vanaf 10 uur een gezellige afscheidsavond organiseren. Er werden kaarsen, wijn en frisdranken gekocht. Het zou bij ons op de kamer gehouden worden dus we versierden de zaak met wat groen en rose w.c. papier (erg gezellig effect!). Om een uur of half elf kwam iedereen binnen druppelen en ging in groepjes op de bedden of op de grond zitten. Drankjes werden ingeschonken en er werd gemoedelijk over allerlei dingen gekletst. Na een tijdje waren sommige al in slaap gevallen, en een van ons werd nog in d'r knie geknepen met de vraag of ze niet nog een borrel moest! Om half twee gingen we met 10 mensen nog naar een andere kamer om verder te kletsen. Het was een hele mooie afsluiting van deze ontzettend gezellige en leuke week.

Zaterdagochtend kon ieder nog doen wat hij wilde, maar om 12.15 moesten we toch echt weg. Het vliegtuig had ondanks de staking geen vertraging en om 18.15 stonden we weer op Schiphol. Afgelopen, uit! Maar we zullen nog lang op deze leuke herinneringen kunnen teren!

Marjolein de Wit 5a

alarm!

Soms word ik 's avonds opgebeld door een collega met de mededeling dat hij of zij de volgende dag niet aanwezig is.

Als je in de eerste klas zit of in 3a is dat geen ramp. Je word 's avonds opgebeld, zodat je niet voor niets op school komt.

Zit je in een andere klas, dan bel ik lukraak een leerling van die klas op, in de hoop dat het bericht doorgegeven wordt. Soms lukt dit, soms ook niet!

Als je gewaarschuwd wilt worden, lever dan per klas of groep een telefoonnummer in bij mij en organiseer een 'alarmsysteem' zoals de eerste klassen en 3a deden!

J. Rurup
roostermaker

variteiten

Dit keer eens een stuk filosofie inplaats van de gebruikelijke gedichten en/of proza. Die filosofie leer je namelijk als je wiskunde II in je pakket hebt zitten en als je daar redelijk mee uit de weg kan.

Misschien is onderstaande wel het begin van een reeks, vooruit zoiets te zeggen vind ik altijd moeilijk, ik weet toch nooit waar ik over ga schrijven. Voor dit stuk heb ik al twee onvolledige stukken geschreven die bedoeld waren voor deze bolwerk, maar ik miste de inspiratie om ze af te maken.

Maar goed, het begin staat er en laat ik er nu maar op los filosoferen.

In de wiskunde leer je dimensies kennen: lengte, breedte, hoogte zijn ons bekend en sommigen voegen daarbij ook nog tijd als vierde en energie als vijfde dimensie.

Een punt, zo wordt gezegd, is dimensieloos, een lijn is 1 dimensionaal, een vlak is tweedimensionaal en wij zijn drie dimensionaal.

Hier heb ik mijn bezwaren tegen. Stel dat je een stuk land hebt gekocht en je wilt daar een huisje neerzetten. Dan meet je de lengte en diepte van het land en je weet hoe groot het huis maximaal kan worden, de hoogte niet meegerekend.

Meneer A uit Amsterdam is zeer klein, zo klein dat wij, normale mensen hem op geen enkele wijze waar kunnen nemen. Zijn vrouw is net zo klein, evenals al zijn dochters met hun mannen, hun dochters met hun mannen en hun dochters (zo doe ik ook nog wat aan emancipatie), en hij, meneer A, wil voor ieder familielid een huisje bouwen op het hierboven genoemde stukje grond. Dat huisje hoeft, omdat ze zo klein zijn, geen breedte, diepte of hoogte te hebben. Meneer A gaat nu rekenen hoeveel huisjes hij naast elkaar op dat stukje grond kan zetten. Wel, $0 + 0 = 0$, dus voor twee huisjes heeft hij net zoveel ruimte nodig als voor 1, maar dhr A is nog niet uitgerekend, na lang puzzelen komt hij tot de ontdekking dat hij er oneindig veel huisjes neer kan zetten en toch nog steeds geen plaats inneemt op het zo grote terrein.

Zonder dat dhr. A het weet, heeft hij de lijn uitgevonden, immers een lijn is een verzameling punten, en dhr A heeft net een verzameling huisjes gebouwd en dus een lijn gevormd. Nu zal de oplettende lezer opmerken: Maar er staat toch nog steeds niets?

Zeer goed, beste lezer, en dat is nou precies wat ik bedoel: een punt heeft geen afmetingen, en als een lijn een verzameling punten is, dan heeft een lijn ook geen afmetingen, en ik zal nog verder gaan, een vlak is een verzameling lijnen, dus een vlak heeft alweer geen afmetingen, en als klap op de vuurpijl, een kubus en elk ander drie dimensionaal figuur is een verzameling van 'twee' dimensionale vlakken. Daar vlakken geen afmetingen hebben, hebben wij en alles wat wij waarnemen geen afmetingen, wat er in feite op neerkomt dat wij slechts abstract zijn en slechts abstract waarnemen. Abstract is dan precies wat het woord zegt: onaantastbaar en grenzeloos.

Een vreemde theorie? Ik weet het niet. Dimensies zijn onderdelen van de wetenschap waarvan niemand nog eigenlijk het fijne vanaf weet. En misschien zijn wij wel echt abstract en is ons oog wel bevattelijk voor licht dat stuit op brokken abstracte energie met een driedimensionale structuur, die daardoor voor ons reëel wordt.

Want dat is het enigste dat reëel is in ons denken: dingen die we kunnen zien en vastpakken, zonder te weten wat we vastpakken en zien.

Denken en gevoel immers zijn volstrekt abstract wat overigens niet wegneemt dat ze in ons bestaansveld bestaan en dus reëel zijn daarin. Ieder gek weet dat hij bestaat, maar na bovenstaande wordt het moeilijk te zeggen of je ook werkelijk existeert: "ik besta, ik denk, ik weet, omdat ik besta denk ik dat ik weet dat ik niet besta." Alles is relatief, dus de mens zijn bestaan ook. Misschien leven wij allen in illusie en dënken (dat is dus abstract) dat we zien, horen, ruiken en voelen. Mijn grondgedachte daarbij is dat alles energie is. Dat klinkt misschien vreemd, maar Einstein heeft al aangetoond dat alle materie energie in absolute zin is. En uit de biologie kan je leren dat al wat je ziet, hoort, ruikt of voelt in de vorm van energie door je wordt opgenomen, net zozeer als dat denken en emoties vormen van energie zijn en dus abstract.

Vertel eens eerlijk: wie heeft er ooit wel eens een punt, een lijn of een vlak gezien in de juiste meetkundige betekenis: een punt zonder hoogte, breedte, diepte; een lijn zonder hoogte en diepte of een vlak zonder hoogte, niemand toch? Bedenk dat en lees dan bovenstaande nog eens. Misschien dat het dan wat geloofwaardiger wordt.

'In de oneindige ruimte
zweeft een stipje
zonder afmetingen
oneindig klein
de aarde'

In het voorafgaande heb ik eigenlijk beweerd dat wij en alles om ons heen zonder afmetingen zijn. Als dat inderdaad het geval zou zijn dan zou het begrip 'meten' niet in ons bestaan thuishoren, iets wat ik in het voorafgaande eigenlijk ook zo stelde.

Hierop heb ik echter commentaar gekregen, dat als volgt luidde: Meten is vergelijken. Ondanks dat wij geen afmetingen zouden hebben, kunnen wij wel vergelijkingen trekken. Men zegt dat een huis groter is als een ander door ze als het ware naast elkaar te zetten en ze te vergelijken. Hiervoor is dan de standaard vergelijkingseenheid ingevoerd: de meter. Het woord afmeten en dus ook afmeting komt van meten. In feite is afmetendus niets anders dan een vergelijking, en indien ik zou beweren dat wij geen afmetingen hebben, zou ik dus beweren dat wij ons niet ergens mee kunnen vergelijken.

Tot zover het commentaar.

Ik kan er niets tegen inbrengen, maar ik durf toch wel met enige zekerheid te stellen dat het commentaar geen afbreuk doet aan mijn beweringen. Want in feite komt het commentaar hierop neer: Wij bestaan wel degelijk, zij het alleen relatief.

Wat ik aan probeerde te tonen was dat wij niet absoluut kunnen bestaan. Als ik beweer dat een lijn niet kan bestaan omdat het volgens de wiskunde een verzameling punten is, dan zeg ik eigenlijk dat een lijn als absoluut niet bestaat, wel relatief ten opzichte van de dimensieleer.

Relatief bestaat alles, door onze ogen bekeken en door ons denken bepaalt. Maar absoluut bestaat er niets en kan er ook niets bestaan. Immers als iets absoluut van grootte is, dan zou dat iets, dat bestaan, of oneindig klein moeten zijn of oneindig groot en bestaan in oneindig veel dimensies. Ga maar na, absoluut wil niets anders zeggen dan dat, waarmee je het ook vergelijkt, het bestaan

niet verandert.

En daarmee kom ik weer terug op het afmeten: iets absoluuts heeft geen afmetingen, want het valt nergens mee te vergelijken (of juist overal mee, relatief bekeken).

Dat iets oneindigs niet kan bestaan volgt uit mijn mening dat iets pas kan bestaan als dat iets in een bestaansveld zit dat even groot of groter dan dat bestaan zelf is.

Ik pik voor absoluut oneindig groot uit de drie mogelijkheden. Voor dat bestaan zou het bestaansveld of oneindig groot of groter moeten zijn. Het laatste is in tegenspraak met oneindig, groter dan dat kan niet.

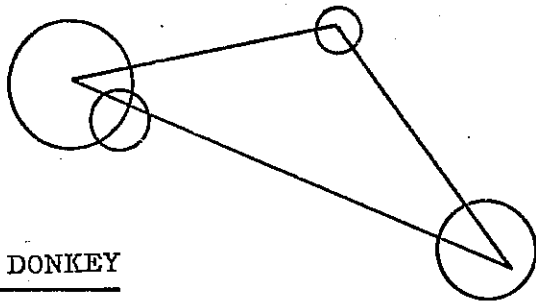
Maar oneindig groot is absoluut, en al zeg je dat het bestaansveld oneindig groot zou zijn, dan nog is ten opzichte van dat bestaansveld het bestaan zelf oneindig groot en sterker nog, het zal altijd oneindig groot blijven ten opzichte van het bestaansveld omdat het absoluut is.

Voor oneindig klein of oneindig aantal dimensies kan je oneindig groot in het bovenstaande door deze termen vervangen en zie, daaruit blijkt dat een absoluut bestaan niet kan bestaan, zij het relatief gezien ten opzichte van de bestaande aardse levenswijze en overtuiging.

De uitspraak 'alles is relatief en relatief is alles' is dus zeker juist.

Hierbij verklaar ik de discussie voor geopend.

J. Lasschuit 6E.

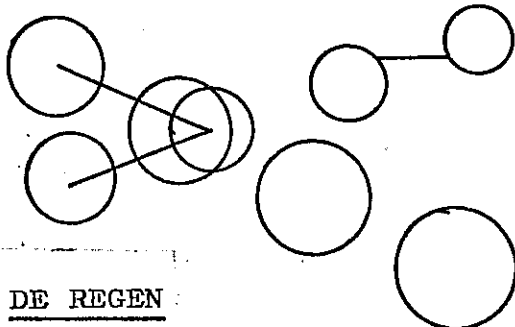

A DONKEY

He isn't handsome.
He isn't clever.
He is only dom,
and will be a donkey forever.

A (small) PIG

He isn't big.
He isn't great.
He is only a pig,
who much sleeps en veel vreet.

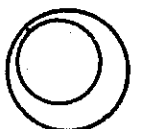

LE FRANCAIS

Laatst kwam ik een fransman tegen
al bij het Nauw van Calais.
15 Minuten hadden we gezwegen,
toen hij vroeg: "Parlez vous Francais?"

DE REGEN

Als hij met zijn fiets door de hosende regen gaat,
dan denkt hij dat er een zonnetje aan de hemel staat.
Pas als hij onderuit in een plas heeft gelegen,
denkt hij: "Verdomme, waar is dat zonnetje gebleven?"

HOE DOE JE DAT ?

(ELKAAR BETER LEREN KENNEN)

Wat was ook alweer de bedoeling van de werkweek?
 O ja, dat de leerlingen elkaar beter zouden leren kennen; en hoe doe je dat?
 Nou, door 's nachts naar elkaar toe te gaan (overdag wordt er gewerkt) en diepzinnige gesprekken te voeren hetzij op het bed, onder het bed of in de kast.
 Maar hoe doe je dat als er mensen zijn die de bedoelingen van de werkweek tegenhouden? Die stiekem met hun hoofd om de hoek de slaapgang bespieden, en die dan voorzichtig helemaal te voorschijn komen om zich dan sluipend voort te bewegen met als doel plotseling hun hoofd om de hoek van het slaaphokje te steken en de leerlingen die elkaar beter zouden willen leren kennen te onderbreken en weg te sturen.
 Maar die leerlingen zijn vastbesloten de bedoelingen van de werkweek ten uitvoer te laten komen; en daarom strooien zij dan de volgende nacht chips en kroepoek, zodat ze de boosdoeners al van verre koren naderen.
 Maar die boze geesten gaan gewoon door!
 Nóg staan ze de halve nacht op hun posten te loeren om toch maar iemand te pakken te krijgen.
 Maar de leerlingen zijn niet op hun achterhoofd gevallen; ze gluren door een spleet in het gordijn de gang af, en zien dan om de hoek een heel klein zwart vlekje dat langzaam groter wordt, langer, zodat er tenslotte een geest om de hoek opduikt; de leerlingen kunnen wéér niet bij elkaar komen om elkaar beter te leren kennen.
 Desondanks is dat toch wel gelukt; en ik denk ook dat de leerlingen de nachtelijke geesten beter hebben leren kennen.
 L.d.W.

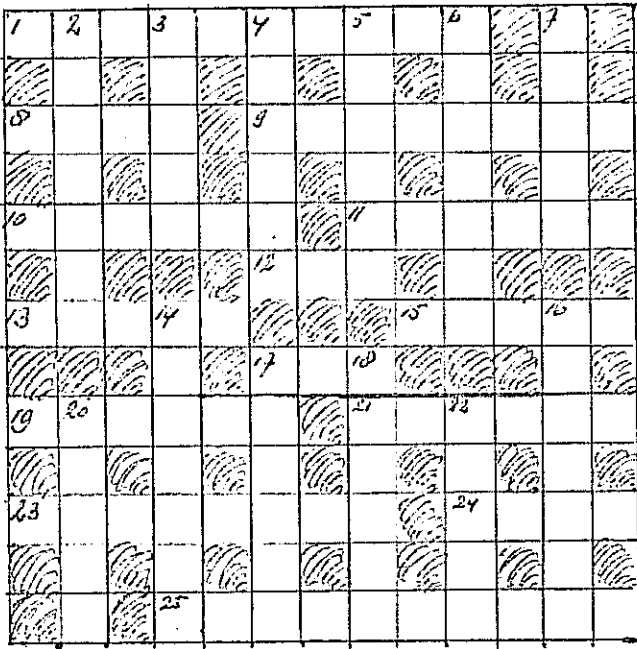
GRIJS !

en

*waarom
toch
zo
hard ?*

Wij zijn ons best bewust dat "disco-muziek" op het moment erg "in" is en dat een groot aantal leerlingen hier van houden.
 Dit wordt dan ook tot vervelens toe in het schoolcafé in de pauzes gedraaid, met als afwisseling hard-rock.
 Maar wisten jullie dat er tussen zwart en wit ook nog grijs bestaat?
 Er zijn dan ook zeer veel leerlingen die van grijs houden (bijvoorbeeld Dire Straits, The Police, Supertramp etc).
 Zou hier voortaan een beetje rekening mee gehouden kunnen worden?
 PS En waarom moet de muziek toch zo hard, we kunnen in de pauzes niet eens normale gesprekken voeren!
 Een aantal eindexamenklassers.

a m s t e r d a m

Verticaal.

2. Dieren die men bij het hoofdbureau van politie niet ziet. (7)
3. Waarin Carmiggelt veelal zijn inspiratie opdeed, misschien. (5)
4. Zoals Johannes rondgaat, op gevelstenen. (6)
5. Us mem bergt er u aller kunstschat-ten (6)
6. Gebbetjes, en toch leveren ze het ook nog! (7)
7. Wat je het eerst moet leggen, als je een huis bouwt. (5)
14. 18-de eeuwse vogel die heel bedorven toneelstukken schreef, nietwaar Luuk?(7)
16. Blote dame die op het Rokin bij de rondvaartboten voor de wind vaart. (7)
17. Sufferd!, het is niet Sauna'sskade! (6)
18. Ze spelen weer in het Vondelpark. Wat een backhand! (6)
20. Stamplaats van een na-oorlogs bur-gemeester. (5)
22. Slaapverwekkende gevelreclame. (5)

Horizontaal.

1. Opleidingsinstituut voor kunstenaars.(2, 8)
8. Beest dat zijn naam heeft gegeven aan een populaire winkelstraat.(4)
9. Leerbewerking die volgt op looien, als men in zuidelijke richting de Lijnbaansgracht afvaart.(8)
10. Dieno's bioscoopje, nu tapijthal.(6)
11. Wat Uw woningnood moet zijn, wil U van volkshuisvesting een verklaring krijgen. (6)
12. Begin en einde van Amsterdam. (3)
13. Uit een erts getrokken waardeloos volksvoedsel. (5)
15. Wat U volgens Herengracht 327 met wat tijd moet doen. (5)
17. Maatschappij die al veel voor het grauw heeft gedaan. (3)
19. Bij veel Jordaners van ouds geliefde opera.(6)
21. Hij schonk zijn tuin voor de bouw van de Nieuwe Kerk. (6)
23. Wat ze met vwo-abituriënten die medicijnen willen studeren meestal niet doen. (8)
24. Wie Amsterdam na het vertrek van Alva niet meer wilde geloven.(4)
25. Dominicus' volgelingen worden er af- en aangevoerd. (10)

Oplossingen vóór 15 december inleveren bij conrector Hoving. Onder de inzenders van goede oplossingen wordt een boekenbon van f. 10-verloot. Over beslissingen van de jury kan niet worden gecorrespondeerd.

QUO

QUO

Lonely man upon the shore
What on earth-are you looking for?
Your position is quite clear
But you're never really near
Will you ever find what you are looking for?

Ik voel mij de laatste tijd herhaaldelijk op mijn (QUO-)pik ge-trapt, omdat er steeds meer geruchten verspreid worden over mijns inziens de beste hard-rock groep die er op gods aardbol rondloopt, namelijk Status Quo. Zo werd er een paar weken gele-den namelijk in een landelijk muziekblad een zeer onzinnig ar-tikel geplaatst over de heren Rossi, Lancaster, Coghlan en Par-fitt: de groep zou zich binnen de kortst mogelijke tijd ontbin-den. Wat is namelijk het geval? Op de laatste elpee (Whatever you want) komen enkele teksten voor die nogal wat kritiek be-vatten ten opzichte van het harde bestaan van musicus. De teks-ten stonden dan ook vrij vertaald in dit kommersjele rotblad: "Als je aan de top staat denkt iedereen dat het je dus goed gaat. Je glimlacht naar het publiek terwijl je net zo lief dood zou zijn!" Als deze tekst werkelijk waar zou zijn, dan bestond de band allang niet meer, want dan had een van mijn vrienden allang een kogel door z'n raap gejaagd. Of wat dachten jullie van deze: "Een kamer van een vijf-sterren-hotel zegt me echt niets. Wat heb je aan een peperdure fles drank als het water thuis gratis is?". Dan te bedenken dat Francis Rossi (de tekst-schrijver) een verschrikkelijke hekel heeft aan publiciteit. Het is algemeen bekend dat als Rossi ergens met zijn vrouw zit te eten en hij wordt herkend, dat hij dan opstaat en zo de zaak verlaat. Gelul dus.

Easy when you're number one
Everybody say you're having fun
Smiling for the public eye
When your body say he wants to die.

Verder voel ik mij nog danig in de poepert geknepen door mensen die altijd maar zeggen dat QUO steeds hetzelfde is, namelijk de eeuwige 3/4 maat. Hier ben ik het duidelijk niet mee eens, om-dat alleen de singles in 3/4 maat zijn. De heren (en dames) die altijd wat op STATUS QUO aan te merken hebben horen alleen deze singles. Voor deze figuren kan ik de volgende nummers aanbeve-len: Little Lady, Just take me, Someone show me home (voor als je in een romantische bui bent), Roadhouse Blues, Is there a better way, Forty five hundred times, Big fat mama (uitstekend) Caroline, Bye Bye Johnnie etc. etc.

Verder kan ik nog maar één ding zeggen: On we go with Status Quo; rockin' all over the world.

Luuk Blijboom 3h

doen!

Lief zijn voor elkaar
valt ons allen zwaar.
Haten is echter
voor niemand een probleem.

Probeer eens te leven
al is het maar voor even
en lach eens.
Doe het voor mij.

De Optimist

de werkkelder

Wat zag Sint in de werkkelder van Pius X,
nee, zoiets had hij nog nooit gezien.

Ouders die met zoveel vlijt,
de kinderen helpen in hun vrije tijd.

Maar wat betreurde hij nu zeer,
hij zag steeds dezelfde kinderen, keer op keer.
Misschien vinden de anderen er niets aan,
ja, en dan hoef je er niet naar toe te gaan.

Maar toen opperde een zwarte Piet,
misschien weten vele kinderen niet
wat je hier allemaal kunt doen
en maar voor een klein beetje poen.

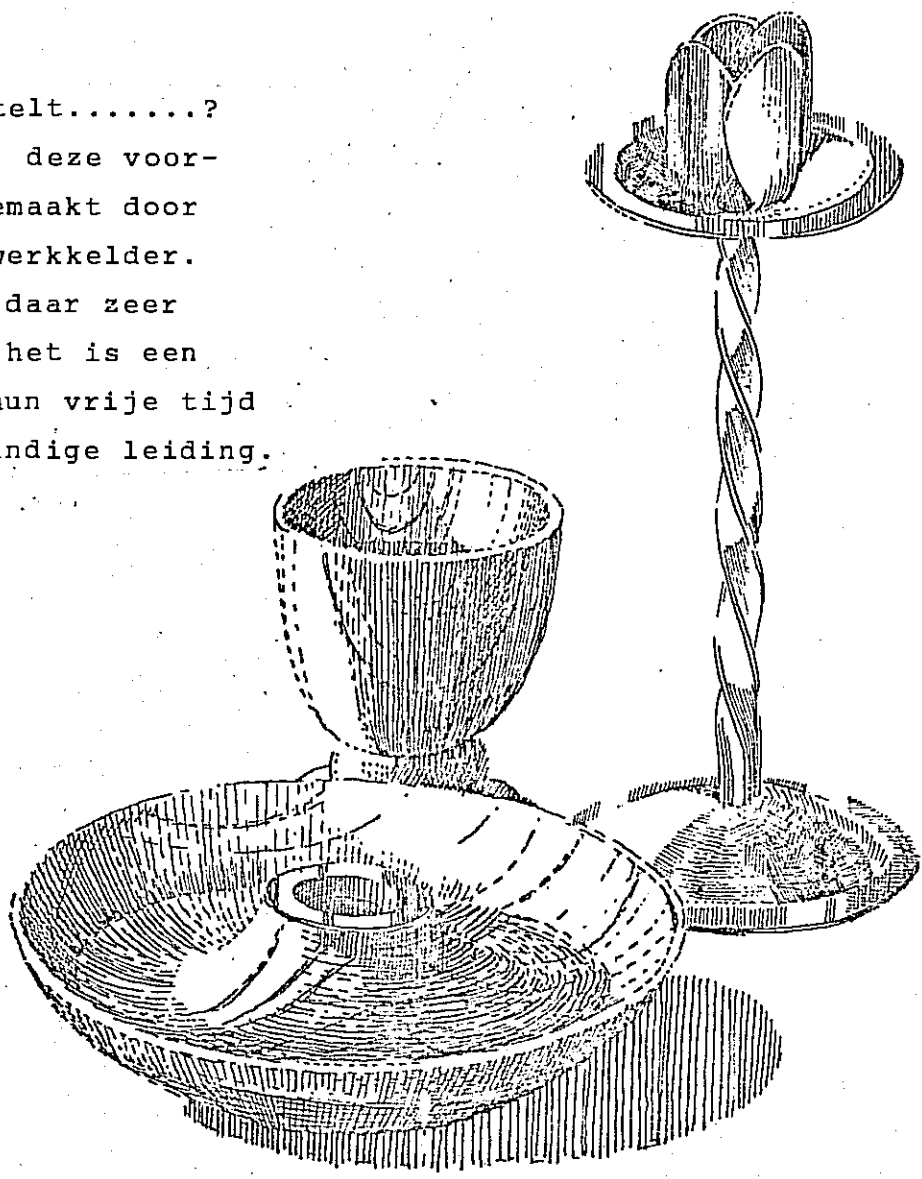
Dat zal ik jullie nu zeggen,
en ook even haarfijn uitleggen.
Je kunt er bijvoorbeeld verven, figuurzagen en haken,
maar je kunt ook een pindaschaal of kaarsenstandaard maken.

Niet van papier maar van metaal of hout,
en het gaat absoluut nooit fout
want er staat altijd iemand bij,
of het nu een hij is of een zij.

Vind je dat niet leuk, niets aan de hand,
dan draai je een eigen armband.
Maar misschien vind je dat wel een flop,
nou dan maak je toch een eierdop.

Je ziet, je kunt alle kanten uit,
voor iedereen is er wel een fijne buit.
Denk je dat er iets is wat jou zal lijken,
kom dan eens in de grote pauze kijken.

Wat deze plaat voorstelt.....?
 Heel eenvoudig....., deze voorwerpen worden o.a. gemaakt door de leerlingen in de werkkelder. Zoals u ziet zijn ze daar zeer kunstzinnig bezig en het is een prima besteding van hun vrije tijd op school onder deskundige leiding.

INSTITUUT VOOR LERARENOPLEIDING

Vervolg van p. 7

VRIJE LEERGANGEN / VRIJE UNIVERSITEIT - AMSTERDAM

De vakvoorlichting van het Instituut VL-VU vindt plaats op 26 januari 1980 van 10.00-13.00 uur te Amsterdam. Voor biologie, natuurkunde, tekenen, handvaardigheid en textiele werkvormen: Keizersgracht 418. Voor alle overige vakken, waaronder huishoudkunde en gezondheidskunde: Keizersgracht 489, Amsterdam.

De "open dag" voor alle vakken wordt georganiseerd op 7 februari 1980, van 10.00-12.00 uur en van 14.00-16.00 uur in de gebouwen, waar de sekties zijn gehuisvest.

NACHTMIS IN DE AULA - enquête onder docenten, personeel, leerlingen en hun ouders - uitslag: 6 leerlingen met of zonder hun familie; in totaal 22 belangstellenden - conclusie: GEEN NACHTMIS IN DE AULA.

kies

De man met zijn aktentas
Rookt zich dood
Vindt zijn geluk in promotie

De man met de hamer
Werkt zich dood
Vindt zijn geluk in opslag

De man met zijn problemen
Schietsich dood
Vindt zijn geluk in de dood

Optimist

OPROEP

Wij willen meer leden voor de Folkgroep (spreek je uit als: Fookgroep).

Wat is een Folkgroep?

Dat is een groepje mensen die op eigen instrumenten spelen (geen elektrische instrumenten).

Wij spelen alleen engelse, nederlandse en ierse volksliedjes.

Bespeel je een instrument kom dan een keertje kijken! Het is woensdags van 17.15 tot ± 21.00 uur.

A L G E M E N E A N I M O A K T I E

Het blijkt dat er op deze school drie groepen leerlingen zijn:

- 1) Deze leerlingen hebben vanaf het begin geen interesse in een leerlingenraad en geloven in de spoedige ondergang ervan.
- 2) Dit zijn degenen die wel wat voelen voor een leerlingenraad maar meestal niet (meer) op vergaderingen komen.
- 3) Een kleine groep leerlingen die geïnteresseerd zijn en meestal op vergaderingen komen.

Wij willen weten van met name groep 1 en 2 waarom ze zijn zoals ze zijn (geworden). waarom zijn velen na ongeveer een half jaar na de oprichting van de raad (toen alles nog goed ging) niet meer op komen dagen?

Iedereen heeft wel klachten of dingen die hij veranderd wil zien, maar we horen ze nooit. Hoe moeten we dan verder?

Waarom ligt het? Is ons systeem verkeerd of te ingewikkeld? De vergaderingen: Je wilt wel komen maar kan niet omdat de tijden ongunstig zijn en/of te laat bekend gemaakt?

Zeg of schrijf (rode brievenbus in de hal) ons wat je dwars zit. Dan kunnen we wat beginnen. Op het ogenblik zijn we aan het onderzoeken hoe andere leerlingenraden functioneren. Suggesties van jullie kant zijn ook welkom.

De vragen die jullie stellen hopen wij (de oude leerlingenraad en ondergetekende) in de volgende Bolwerk te kunnen beantwoorden.

De "overbruggingsraad"; Marijn v. Lith,
Oscar Rommens, Frank v. Dijk en Elly Janssen.

en dit was dan SANTPOORT

We vertrokken, na "ontroerd" afscheid te hebben genomen van onze ouders, naar Santpoort.

Dit was een lang verwachte dag.

Toen we aankwamen werden onze spullen niet bepaald zacht uit de bus gegooid, maar we kregen onze spullen toch te pakken, zodat we naar het koetshuis konden gaan.

In het koetshuis konden we onze lunch opeten, die we mee hadden genomen. Het smaakte allemaal best. In de aula gingen we toen onze klaargezette chocolademelk opdrinken (of melk). In de chocolademelk zaten allemaal gekke "dingetjes".

Onze kamertjes werden met luidruchtigheid gekozen. Ik had lekker een éénpersoonskamertje naast Linda en Anja. We moesten ons snel omkleden voor de sportmiddag. De sporten die we gedaan hebben waren: voetbal, basketbal (waarbij ik drie punten gescoord heb), lijnvolleybal en trefbal. Onze groep (meisjes) had de eerste prijs gewonnen (nl de eer). Onze hele klas tezamen had de tweede prijs (nogmaals de eer).

Na het diner dat bestond uit: rode kool, aardappels, braadworst en saus, fruit toe, ging onze klas naar het koetshuis. We gingen toneelstukjes spelen. Mijn groepje bestond uit: Ritchie, Gert-Jan, Hans, Petra, Monique Z. en Anja ? en mezelf natuurlijk!!

Onze woorden om te gebruiken waren: lekkerd, spookkasteel en disc-jockey. Het hele toneelstukje was mislukt, maar ja.

In de aula zijn we toen gaan zingen met mr. Tel. De een uit volle borst, de ander helemaal niet, iemand anders weer zachtjes. Ik vond het niet leuk dat hij voor de goede toon het muziekvorkje gebruikte.

Na afloop gingen we naar bed. Als het licht uitging mochten we niet meer eten en niet meer praten.

Het ontbijt was net zo lekker als het diner.

We moesten naar een soort "discussiekamer" en kozen klassevertegenwoordigers. Het werden precies die twee die ik gekozen had: Pascale en Rinze. We hebben meteen een telefoonketting gemaakt, voor het geval er iets bijzonders met de school was. Ik moet Wendy bellen. Omdat het bosspel waarschijnlijk uitviel mochten we kiezen tussen: puzzel maken, lijnvolleyen. Even later werd er toch vlaggenverover-tje gespeeld, maar daar deed ik niet aan mee.

Toen de overheerlijke lunch met fricandellen was afgelopen, hadden we onze creatieve middag. Je mocht kiezen uit zes dingen, nl: Kruidtuin, vliegers, totempalen, tassen, toneel en aula versieren. Het werd bij mij de tweede keus. Er was niets aan, want je moest latjes in elkaar timmeren en dan versieren.

Pascale moest op een gegeven moment plakband hebben, dus ik liep met haar mee (voor de gezelligheid). Maar aangezien Wendy er op de terugweg aankwam en zei dat de vlieger al af was, gingen we niet meer terug.

Vlak voor het eten kwam er een juffrouw naar mij toe en stond te preken over het feit dat ik niet had helpen opruimen. Zo verging het Pascale en Wendy ook.

Het diner bestond uit: kip, appelmoes, aardappelpuree en als toetje chocolade-pudding met een topje slagroom.

Iedereen ging zich opdoffen voor de disco-avond, die met plezier verlopen is. Er werd een spelletje gehouden dat ik met Robert-Jan gedaan heb. Dat ging zo: je kreeg een krantpapier, dat je netjes onder je arm gevouwen moest hebben. Als de muziek ophield, moest je het uitvouwen en er met z'n tweeën op gaan zitten.

Katie en Hortence hadden gewonnen (klas 1e).

Vermoeid zochten we voor de laatste maal onze bedden op. Voordat we dit deden begonnen alle meisjes te schreeuwen voor een poos keten. Eerst mocht dat wel en toen weer niet. Ik lag al in bed toen ik stiekem een gekregen chipsje in m'n mond stopte. Toevallig kwam er een juffrouw langs en mocht ik mijn tanden weer gaan poetsen.

De volgende ochtend na de laatste keer te hebben ontbeten, gingen we een speurtocht houden, die ik op zich niet zo leuk vond, maar het was een mooie wandeling. Op het eind mochten we gaan midget-golfen. We hadden voor het ontbijt onze koffers al ingepakt, dus dat hoefden we niet meer te doen. De lunch werd gebruikt en we gingen onze bagage naar de bus slepen.

Eenmaal in de bus was er plaats tekort, dus gingen de meisjes van le bij ons achterin de bus zitten of staan. De hele weg hebben we liedjes van de zangavond zitten zingen plus 'drie maal drie is negen', zodat we volkomen schor thuiskwamen. Ik heb thuis m'n moeder de oren van het hoofd zitten kleppen, zodat ik ook nog slaapdronken werd en uitgeput één a twee uur heb liggen pitten.

Monique Blommestejn 1d

de "ambtenaar"

's Morgens, het is vroeg,
 Ik heb nog een hele dag voor de boeg.
 Op de fiets door de stad,
 Naar mijn werk, ik voel me mat.
 Op de fiets, het is fris,
 Door de Kinkerstraat; het ruikt er naar pis.
 Als aspirant-ambtenaar vroeg uit bed,
 Niet gezond, maar wel knetter-gek.
 Ik zet m'n fiets in de stalling,
 De ochtend lijkt wel een bevalling.
 Maar geen nood aan de man,
 Ik val op mijn werk gauw in slaap,
 En van de ochtend/middag merk ik niets meer van.

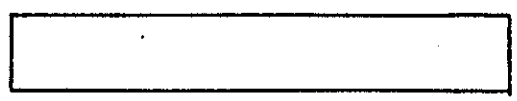

Oktober 1979, B.R. STILL ALIVE, ex-RonA 5j

DE FILMCLUB.

Gevraagd: ouders, leraren of leerlingen die geïnteresseerd zijn in de artistieke mogelijkheden van het filmmedium.
 Inlichtingen bij connecter Hoving.

oh ja, cambodja !

Op giro 777, het gironummer dat speciaal door het Rode Kruis en Unicef is opengesteld voor de hulpverlening aan de bevolking in Cambodja of democratisch Kampuchea, is inmiddels 318.000 gulden binnengekomen. Onmiddellijk nadat bekend was dat het Internationale Rode Kruis en Unicef als enige organisaties in de wereld toegang kregen hulp te verlenen in het zwaar getroffen Cambodja, worden sinds medio oktober zoveel mogelijk hulpvluchten uitgevoerd, waarmee voedsel, medicamenten en andere medische voorzieningen naar Phnom Penh worden overgebracht. Gedelegeerden van het Internationale Comité en Unicef bevinden zich in Cambodja om de feitelijke hulpverlening te helpen organiseren en toe te zien op de distributie onder alle groepen slachtoffers. Voor zes maanden is een grootscheeps hulpprogramma op touw gezet dat niet alleen voorziet in het verstrekken van voedsel en medische hulp, maar ook in kleding, zaaigoed en andere hulpmiddelen zoals onderwijsmateriaal voor kinderen. Met dit hulpprogramma is een bedrag van ongeveer f 225 miljoen gemoeid. Een deel van de voedselvoorraden werd van het Wereld Voedsel Programma verkregen, maar er blijven zeer grote bedragen noodzakelijk voor de medische en andere voorzieningen en voor het transport van de hulpgoederen. Het internationale Comité van het Rode Kruis en Unicef hebben eind oktober een appel gericht tot regeringen en eigen nationale organisaties om de fondsen voor dit hulpprogramma bijeen te brengen. Als reactie hierop hebben het Nederlandse Rode Kruis en Unicef Nederland de handen ineengeslagen en de Nederlandse bevolking gevraagd zoveel mogelijk geld bijeen te brengen voor dit doel. Daarvoor werd giro 777 opengesteld. Tegelijkertijd wordt door de Stichting Vluchtelingenhulp geld ingezameld voor een hulpactie voor vluchtelingen uit Cambodja in Thailand via giro 999. Omdat beide hulpacties wezenlijk verschillen van elkaar door de unieke positie die Rode Kruis en Unicef binnen Cambodja kunnen innemen, fungeren de beide gironummers naast elkaar.

Situaties in Cambodja.

De gedelegeerden van Het Rode Kruis en Unicef die uiteindelijk toegang kregen tot het voorheen hermetisch gesloten land, hebben uit eigen waarneming en door middel van gesprekken met de diverse autoriteiten kunnen vaststellen dat voeding en gezondheidszorg de grootste zorg baren. Ongeveer 90 % van de kinderen zijn zwaar ondervoed. Malaria, dysenterie, darmparasieten en ademshalingsstoornissen komen enorm veel voor en eisen erg veel slachtoffers onder de door honger verzwakte mensen. Gedelegeerde Francois Bugnion: " Phnom Penh, " de hoofdstad, ziet er uit als een spookstad, alsof er een tornado doorheen is gegaan. Er staan niet veel gebouwen meer overeind. De nood van de bevolking is veel erger dan tot nu toe uit de verhalen van de vluchtelingen kon worden opgemaakt. Hele provincies en talrijke steden en dorpen zijn ontvolkt. Er zijn nog slechts 55 artsen. Ook zijn er nog maar erg weinig kinderen, in Phnom Penh is een weeshuis, waar 508 kinderen een onderdak vinden, waarvan er maar 22 jonger zijn dan 5 jaar. Het sterfgetal onder de kinderen is enorm hoog." Ziekenhuizen zijn zonder meubilair, apparatuur of medicijnen. Maar sinds er in één van de weeshuizen in Phnom Penh drie weken lang melkpoeder verstrekt kon worden aan de kinderen kon al een verbetering in hun gezondheidstoestand worden bespeurd. Door de situatie kon men maar 10 % van het normale landbouwgebied inzaaien voor de jaarlijkse oogst rond de jaarwisseling. Op basis van dergelijke gegevens is het voedselprogramma in de komende maanden gericht op de verstrekking van 112.500 ton rijst, 9.000 ton olie, 112.500 ton suiker, 20.000 peulvruchten, 4.500 ton geconserveerde of gedroogde vis, 6.300 ton magere melkpoeder en 6.300 ton verrijkt voedsel.

Medische Teams aan Thailand.

Eind oktober heeft het Nederlandse Rode Kruis twee medische teams uitgezonden voor hulpverlening aan de vluchtelingen uit Cambodja, die thans in drie grote kampen worden ondergebracht.

Een week eerder vertrok al voor dit doel de provinciaal commandant van het Rode Kruis Korps in Groningen, dr. J.H. van der Heijden, chirurg uit Winschoten. Elk van beide teams van het Nederlandse Rode Kruis bestaat uit een arts en drie verpleegkundigen. Uitgezonden worden de doktoren van Meurs uit den Haag en Jordans uit Swalmen en de verpleegkundigen mej. Beekers uit Breda, zr. Birgit uit den Bosch, Mej. Rubsaneb uit Eindhoven, mej. Saker uit Groningen, mej. van Velzen uit Delft en de heer Den Butter uit Rotterdam. Het Nederlandse Rode Kruis heeft hen met de meest noodzakelijke medicamenten, instrumentarium en verbandstoffen tot een bedrag van f 30.000 uitgerust, voor hun werk in Thailand waar zij zeker drie maanden zullen blijven.

De gehele medische missie wordt gefinancierd door het Comité Vluchtelingen-hulp dat middels giro 999 geld inzameld voor de hulp van vluchtelingen in Thailand. Een bedrag van waarschijnlijk 1 miljoen gulden wordt voor de directe hulpverlening ter beschikking gesteld aan het Thaise Rode Kruis. In totaal recruteert het Internationale Rode Kruis 120 artsen en verpleegkundigen uit vele delen van de wereld om aan de medische nood van de vluchtelingen uit Cambodja het hoofd te kunnen bieden. Ook de Rode Kruisverenigingen van Frankrijk, West-Duitsland, Japan, Australië, Canada, Denemarken, Zwitserland en België hebben al teams ter beschikking gesteld.

Vluchtelingenkampen.

Aan de grens van Thailand met Cambodja patrouilleren kleinere medische eenheden, die eerste hulp aan de vluchtelingen worden daarna naar kampen op ongeveer 70 kilometer afstand van de grens overgebracht, waar grotere medische teams werken. De grootste van de drie kampen die ingericht zijn, is Sa Keao ten zuiden van Aranyaprathet. Dit kamp is ongeveer een maand geleden door het Thaise leger in gereedheid gebracht. Tengevolge van zware regenval was het echter al snel in een modderpoel herschapen, waar de bulldozers moeilijk konden werken. Binnen een week huisden in dit kamp al 24.000 vluchtelingen onder wie drieduizend ernstig ziek. Verwacht wordt dat het aantal vluchtelingen snel zal stijgen tot 80.000 à 90.000. Dankzij het wereldvoedselprogramma kan rijst, gedroogde vis en wat groente worden gedistribueerd, terwijl trucks drinkwater aanvoeren. Er worden latrines gebouwd en getracht wordt tenten aan te voeren, want nu is nog slechts improvisatorisch onderdak van canvas en bamboe geschapen.

Situatie in de kampen.

Duizenden hongerenden Cambodjanen vluchten nog steeds dagelijks Thailand binnen. In een vluchtelingenkamp in het grensgebied van Thailand en Cambodja bij Banwinai leven meer dan 43.000 mensen opgepakt op elkaar.

De levensomstandigheden in dit kamp zijn bedroevend. Per dag steken zo'n tienduizend vluchtelingen de grens over en nog eens zo'n tweehonderd-duizend mensen dwalen rond in het Cambodjaanse grensgebied.

De kinderen in de kampen zijn er het slechts aan toe, velen hebben hun ouders verloren. Moeders hebben vaak geen moedermelk meer.

De eerste 24.000 "bewoners" van het nieuwe kamp Sa Keao moeten zich ondanks de grote modderpoel die door de regenval ontstond, toch zien te redden in hun nieuwe behuizing. Dat betekent volgens verslag van ooggetuige Nicolas Sommer van het Internationale Rode Kruis dat men in die modder moet eten, slapen en koken, voor zover mogelijk. Om water te kunnen halen bij de watertanks moet men vaak door de tenten van anderen heen omdat de wegen in en naar het kamp niet meer begaanbaar zijn en de watertanks de weg versperren. Babys en zwangere vrouwen in de kampen zijn al niet meer te bespeuren. In het Ziekenhuisgedeelte zijn ongeveer drieduizend ernstig zieken

ondergebracht. Ze liggen onder tentjes van bamboe en canvas, op zodanige hoogte dat de verpleegkundigen nog enigzins kunnen rondlopen. " Het is bijna niet te doen om in die tenten rond te lopen zonder op iemand te trappen, want iedereen ligt er door elkaar heen. Zeven artsen met een handvol verpleegkundigen moeten alle patiënten verzorgen, versterking is hard nodig." aldus Sommer. De coordinator van het kamp is Mark Malloch-Brown, een Engelsman van ongeveer dertig jaar die zonder verlies van tijd, samen met zijn team ervoor moet zorgen dat er bij aankomst van de vluchtelingen voedsel aanwezig zou zijn.

De patiënten in het ziekenhuis worden gevoed door katholieke hulpdiensten en Unicef voorziet in de meest elementaire voeding voor de zwaar ondervoede kinderen. Als er nieuwe convooien vluchtelingen aankomen bij het kamp ontstaat er de nodige beroering. Veel nieuwelingen kunnen nauwelijks meer op hun benen staan en voor velen is de drie uur durende reis te veel geweest; hun lichamen worden naar een boeddhistische nederzetting gebracht, waar ze op een stuk land begraven worden.

Organisatie.

In de hulpactie hebben beide organisaties vooral te maken gehad met transportproblemen, met inbegrip van hulpmiddelen voor het lossen van vliegtuigen en schepen, de opslag en bewaking, het beladen van vrachtwagens en uiteraard vliegtuigen en allerlei.

Een Hercules vliegtuig pendelt dagelijks van Bangkok naar Phnom Penh; er zijn 2 D.C. 9 toestellen (elk 40 ton lading) ingezet, een Boeing 707 (37 ton lading) en andere kleinere typen. Ruim 10.000 goederen heeft men nu al binnen kunnen krijgen en als de distributie-infrastructuur verbetert zal de omvang snel stijgen. De eerste tien gedelegeerden hebben zich inmiddels in het land gevestigd om de hulpactie overal te leiden en te controleren.

Wat willen wij nu doen?

Wij willen het geld dat ingezameld is geven (gireren) aan het Rode Kruis zodat dit kan zorgen dat het goed terecht komt.

Helpen jullie mee?

schoorl monique oude elferink

sweerman

DE KRUIDENTUIN

De afwatering van de kruidentuin laat veel te wensen over. We zijn daarom begonnen daarin verbetering te brengen, maar het vraagt veel graafwerk. Gespierde lieden die van werk in de buitenlucht houden zouden ons erg goed van pas komen. Wie zin heeft om te helpen, melde zich bij ondergetekende. Ook technici zijn welkom voor de constructie van een watermolentje.

Conrector Hoving.

nieuwe adres RKHV ARISTOS

Mej. B. Waldram
Koos Vorrinkweg 6'
1069 JR Amsterdam

Tel. 101551.

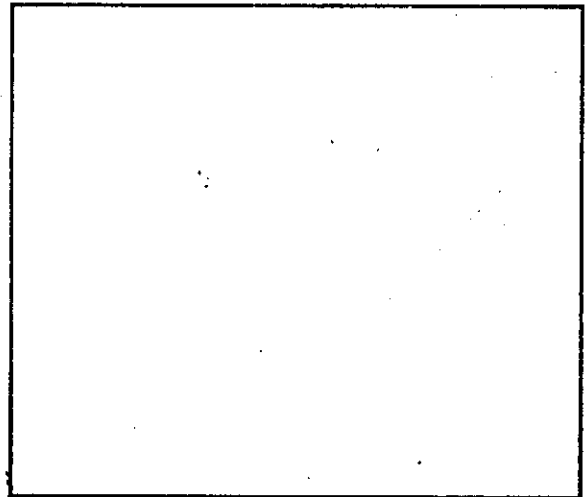

20a Embleem uit: Roemer Visscher, *Sinnepoppen*, Amsterdam 1614

CORRECTIE AMSTELGRAM.

De onder 16 vertikaal genoemde dame bevindt zich niet meer op de aangegeven plaats en is vervangen door één van de degelijkste vrouwen uit ons vorstenhuis. Wie weet waar zij is gebleven? Om de opsporing te vergemakkelijken hiernaast een afbeelding naar het leven.

JJH.

F E E S T E N .. H O E O R G A N I S E E R J E D I E ?

Zo af en toe vragen groepjes leerlingen uit de bovenbouw aan mij of ze een feest mogen organiseren. Ik stel dan steevast de volgende voorwaarden:

1. dat de conrector van de afdeling ermee akkoord gaat.
2. dat er ten minste twee docenten zijn, die de verantwoordelijkheid op zich nemen, dus openem, de hele avond aanwezig zijn, en sluiten.

Als aan deze twee voorwaarden is voldaan, geef ik aanwijzingen voor de organisatie, d.w.z. dat de leerlingen zelf alles regelen onder supervisie van de twee vereiste docenten.

Het heeft dus weinig zin van allerlei te organiseren, als je er nog niet zeker van bent, dat je aan deze voorwaarden kunt voldoen. Je loopt dan het risico dat het feest op het laatste moment wordt afgelast. En dat is jammer van het werk!

Conrector Hoving.